

Яна Язова

Вълни

Защо ти бучиш и ревеш, бездънна вълна?

Протягат се водни, огромни ръце, напред —
да се скопчат в брега.

Извива се тъмен гръбнак, усуква се гръбна дъга.

С рев на надежда ли, с радост ли бурна огромна тя сили напна?

И хвърли се бясно на остриите, мокри скали.

Затътна, изтръпна хладната, каменна гръд —

ядосано хласна тя — ... Падна вълната, прегракна задушен

викът,

но все кат преди протегна разбити ръце... изплака...

и тъй се смали...

Заплака ли ти, разбита вълна? — През сълзи

Захълца гласът.

„Навътре ме тласкат веч други вълни... брегът

надалече остана...

— На помощ! Те всички фучат към брега... Залива и дави ме

пяна.

Крушение всички ни тука събра; вълна е на всеки удавник

трупът.

— На помощ!... Гласът ни див ужас преграква.

И плясък на кораб подмятан; трясък на мачти разбити

в гласа ни!... Ний, живите нявга, сега сме с водата размити

и все към брега се протягат ръце и всеки, и всеки очаква

покоя на сушата, но стигне ли... сегне ли... меки, размити са

всички ръце...

О, всеки за свой гроб на суша бълнува, а гроба ни —

бездна опасна...

Душите ни ужаса веч не побират, ний гинем в пропаст

стогласна,

размити с водата души — сме вълните — ... но нямаме вече

лице...“

протегна се цяла, поднесе я вихър... превалят я други вълни,

реват и прииждат, за помощ гласът им прегракнал кънти.

Крайбрежната мрачна скала ги оттласква навътре със яд.

В морето — вълна след разбита вълна — изчезват в бездънния
ад.